

Народився 1 серпня 1935 р. у станиці Северська Краснодарського краю (Росія). У 1953 р. закінчив Краснодарський нафтовий технікум і вступив на гірничопромисловий факультет ЛПІ.

У 1958 р. почав працювати у нафтопромисловому управлінні «Надвірнанафта» Управління нафтової і хімічної промисловості Станіславського раднаргоспу (з 1965 р. — Надвірнянське ГПУ об'єднання «Укргазпром»). Тут пройшов шлях від оператора до начальника виробничо-технічного відділу, з 1964 р. був головним інженером та начальником Надвірнянського ГПУ. Брав участь в освоєнні Битківського й інших нафтових і газоконденсатних родовищ Прикарпаття, створенні закритої системи збирання нафти й утилізації попутного газу.

У 1969 р. його призначили начальником Полтавського ГПУ. Він займався прискореним введенням в експлуатацію Пролетарського, Опішнянського, Тимофіївського, Новотроїцького, Перещепинського, Розсошанського родовищ.

З 1974 р. Володимир Іванович обіймав посаду заступника начальника об'єднання «Укргазпром» з перервою на навчання в Академії народного господарства при Раді Міністрів СРСР (1978–1980). Представляв Україну на сесіях Комітету з газу Європейської економічної комісії ООН в 1974, 1977 і 1978 рр.

В. І. Резуненко був членом Науково-технічного товариства нафтової і газової промисловості ім. І. М. Губкіна, а з 1984 р. очолював УкрНТО НГП ім. І. М. Губкіна.

У 1988 р. його перевели у центральний апарат Міністерства газової промисловості на посаду начальника Головного управління геології, розробки й видобутку газу. Тут він опікувався розширенням підземних сховищ газу — найважливішої ланки Єдиної системи газопостачання СРСР.

Після реорганізації міністерства очолював відділ перспективного розвитку концерну «Газпром», з 1997 р. — Департамент

Резуненко Володимир Іванович

Кандидат технічних наук,
академік АГН України, фахівець
у сфері розробки родовищ,
управлінець

перспективного розвитку АТ «Газпром». З 1988 р. беззмінно був членом колегії міністерства, правління концерну, АТ «Газпром».

В. І. Резуненко курирував реалізацію проектів зі спорудження газових магістралей Ямал–Європа та «Блакитний потік», брав участь у створенні галузевого розділу Енергетичної стратегії Росії до 2020 р. За його участю були введені в експлуатацію нові газові родовища, запроваджено технологію сайклінг-процесу на Новотроїцькому ГКР, систему централізованого збирання газоконденсату тощо. Упродовж 1993–2004 рр. — головним редактором журналу «Газовая промышленность».

Нагороджений орденами «Знак Пошани», Трудового Червоного Прапора, медалями «Ветеран праці», «У пам'ять 850-річчя Москви», Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР, почесною грамотою ВАТ «Газпром». Він — почесний працівник газової промисловості, заслужений працівник Мінпаливенерго Росії. Ветеран праці газової промисловості, лауреат премії уряду РФ у галузі науки й техніки.

Народився 2 березня 1934 р. у смт Братське Миколаївської області.

У 1958 р. Петро Ресенчук закінчив нафтопромисловий факультет Львівського політехнічного інституту, де опанував спеціальність «Розробка нафтових і газових родовищ». Спершу працював помічником бурильника, оператором із видобування нафти, оператором підземного ремонту свердловин у нафтопромисловому управлінні «Надвірнанафта» (Івано-Франківська область), потім був механіком цеху перекачування нафти, помічником майстра з видобування нафти, головним механіком НПУ.

У 1963 р. Петра Павловича обрали звільненим секретарем парткому НПУ «Надвірнанафта», а в 1965 р. — секретарем Надвірнянського КП України. За час роботи на посаді секретаря райкому опікувався розвитком економіки району, зміцненням виробничих потужностей промислових підприємств і житлово-соціальної сфери, приділяв особливу увагу спорудженню нових потужностей переробки нафти і нафтохімічних виробництв Надвірнянського НПЗ, який перетворився із заводу відсталого технології у сучасне підприємство нафтохімії Прикарпаття.

Найповніше організаторські здібності П. П. Ресенчука розкрилися на посаді завідувача сектору нафтової і газової промисловості ЦК КПУ, яку він обіймав впродовж майже 15 років. Постійно працював над удосконаленням управління нафто-газової промисловості, геологорозвідувальних робіт та будівництва об'єктів цих галузей. Приділяв велику увагу спорудженню магістральних газопроводів на території України, серед яких — «Союз», Уренгой–Помари–Ужгород, «Прогрес», а також створенню потужних підземних сховищ газу у Харківській, Полтавській, Львівській та Івано-Франківській областях. Крім того, здійснював постійний контроль за безперебійним газопоста-

Ресенчук Петро Павлович

Гірничий інженер,
фахівець у сфері
нафтовидобування, управлінець

чанням промислових підприємств, комунально-побутових споживачів і населення, забезпеченням мінерально-сировинними ресурсами нафтової, газової, вугільної та гірничорудної промисловості України.

Протягом 1988–1994 рр. працював заступником генерального директора виробничого об'єднання «Укрнафта». До кола його обов'язків входили кадрова політика та соціальний розвиток. Після виходу на пенсію у 1994 р. він упродовж дев'яти років обіймав посади начальника відділу кадрів і соціального розвитку ВАТ «Укрнафта».

Петро Павлович нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, грамотою Президії Верховної Ради УРСР, пам'ятною медаллю «За будівництво магістрального газопроводу «Союз», медаллю «За заслуги в розвідці надр», пам'ятним знаком «Учасник будівництва газопроводу Уренгой–Помари–Ужгород», почесною відзнакою НАК «Нафтогаз України» I ст. тощо.